

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje
dr. Ivo Šorli.

(Dalje.)

VII. poglavje.

TEDIJEVA ZIBELKA.

ospod Haro je bil zvečer pozabil zapreti na oknih zaklopnice, in tako ga je svetloba, ki je prihajala skozi okno, zbudila že navsezgodaj. Še ves omamljen jih je šel zatvorit in se je hotel zopet prepustiti spanju. Zunaj je vse zvenelo stoterega ptičjega petja, in kakor da ga ziblje rajska godba, se je pogrezal nazaj v sladak sen.

Tu je tik zraven njega nekaj zagomazelo, in takoj na to je začutil na obrazu dvoje mehkih toplih tačic. Planil je pokonci in na svoje veliko začudenje je zagledal zraven sebe nečaka Boba.

»O, hotel sem se pri tebi samo malo posrčkati. K papanu se prideva s Tedijem vsako jutro malo posrčkat!« je prijazno pojasnjeval gospod Bob svoj malo dobrodošli poset.

»Pa vendar ne tako zgodaj, dete moje!« je rekel z rahlo karajočim glasom ujec.

»O, kadar hočeva! Papa pravi, da se naju vedno razveseli!« se je hvalil Bob.

»Toda papa ne čita do polnoči in še dlje, prijatelj moj! Vidiš, jaz bi rad še malo spal, in zato le poidi zopet v svojo posteljico in me

pusti počivati! Takoj po zajtrku ti napravim lepo piščalko!« je obetal zaspani ujec.

»Res? O, piščalko!« je vzkliknil Bob. »Tako, ki bo imela tri luknje?«

»Tristo jih bo imela, če greš!« je prosil gospod Haro.

»Tristo?« se je začudil Bob. »Pa zakaj toliko? Ali bodo vse od zgoraj?«

»Od zgoraj in od spodaj! Le pojdi zdaj!« je silil ujec.

Top-top-top! — se je slišalo po podu; Bob je bil odšel nazaj v svojo sobo. Ptičji zbor je polagoma pojema! — gospod Haro je že zopet skoro spal.

»Ujec Haro!« se je hipoma začulo še precej tiho.

Gospod Haro je vzdihnil, si potegnil odejo visoko čez glavo in si s prsti zamašil ušesa.

»Ujec Haro! . . . Ujec Haro! . . . Ujec Haro!«

Zadnji »Ujec Haro!« je bil že tak, da bi bil celo mrtvega ujca zbudil.

Gospod Haro je vrgel odejo z glave, se dvignil na postelji in — — — o, tako tiho in zaspano je prišlo iz drugega kota otroške sobe, da se je komaj slišalo: »Tic Hajo — koješa bjačati!«

»Usmiljenje!«-je vzdihnil ubogi ujec. »Če se popolnoma predrami zdaj še ta, sem izgubljen! Ali boš tiho, Bob, da Tediya ne zbudiš!« je zaklical s pridrušenim glasom.

»O, to nič ne de!« ga je potolažil Bob. »Tedi je še vesel, če ga zbudim. Ampak — iz kakšnega lesa bo piščalka, ujec Haro? Bezgova ali vrbova?«

»Leskova, leskova bo, ti cigan, le čakaj!« je sikal gospod Haro. »Tako debela bo, da jo boš imel za štirinajst dni dovolj!«

»Ti misliš palico, ujec, kaj ne?« je vprašal jako prijazno razumni Bob. »Ampak papa pravi, da se s palico ne sme tepsti. Če jih dobiva s Tedijem, jih dobiva vedno le s šibo. Ampak šibo ima papa v omari zaprto, veš, ujec. Od Miklavža je, veš ujec!«

Na spanje zdaj seveda ni bilo več misliti. Prvič je bil gospod Haro že popolnoma predramljen, drugič pa je vedel, da bi mu mala mučilca itak ne dala več miru. Vstal je torej potihoma kakor tat, se opravi! in se splazil na vrt. Prekrasno jutro, ptičje petje, vonj tisočerih cvetic — vse to ga je polagoma spravilo zopet v tako dobro voljo, da se je vesel vrnil v hišo, ko je graščinski zvonec poklical k zajtrku.

»Kje si pa bil, ujec Haro?« ga je nevoljno vprašal Bob, ko je gospod Haro stopil v sobico zraven kuhinje. »Midva te iščeva že dve uri povsod okrog.«

»Ali sta me pogrešala?« se je škodoželjno nasmehnil ujec.

»I, veš, da sva te!« je potrdil Bob.

»Jaz vaju pa prav čisto nič!« je rekel gospod Haro.

Potem so sedli k zajtrku. Gospod Haro je bil odredil, da bodo odslej jedli v tej sobici v pritličju, da lahko pokliče Reziko, če se dogodi med jedjo zopet kaj takega kakor včeraj. Tudi jo je naprosil, naj ona deli otrokoma, ker je hotel imeti vsaj med obedi nekaj miru. Ko sta otroka potolažila svojo prvo, uprav volčjo lakoto, se jima je razvozljal jeziček, in začela sta ujcu pripovedovati vse mogoče stvari. Posebno žlobudrav je bil Bob, ki je razlagal, koliko lepega je po hlevih, kletah, drvarnicah in drugih shrambah, posebno tudi v podstrešju.

»O, goji je tudi tak vejik товcek, tak vejik!« se je hipoma oglasil Tedi. Ujec Haro, ki je mislil, da že dobro razume indijansčino, je vprašaje pogledal Boba. Niti od daleč ni vedel, kaj menijo gospod Tedi.

»Tedi pravi, da je gori tak velik kovčig,« je pojasnil malomarno Bob.

»Kovčeg se pravi,« ga je opozoril ujec.

»Papa pravi . . .« je hotel ugovarjati Bob, a se je še pravočasno spomnil, da ne sme.

»No, Tedi, mi ga pojdeš pa pokazat ta kovčeg,« je ujec prijazno pokimal Tediju, ki je od samega veselja prevrnil lonček mleka. Ali Rezika je bila zdaj takoj pri rokah, in tako sta ujec in mali nečak ostala vkljub temu prijatelja.

Gospod Haro se je sam veselil brskanja po starih škatlah, zabojih in kovčegih, ker je bilo tudi njemu kot otroku to najljubša zabava. Zato se mu je tudi nekoliko za malo zdelo, ko se je Bob kar izmuznil, in je bilo videti, kakor da ne mara z njima v podstrešje.

»Pojdiva pa sama!« je rekel in je prijel Tečija za ročico. V prvem nadstropju je hotel po stopnicah naprej tja gor pod streho, toda Tedi ga je ustavil.

»Ni goji, ni goji, tu je!« mu je rekel in ga je vlekel s seboj. Gospod Haro se je čudil, da bi v tej hiši shranjevali stare kovčege tu, v teh najlepših sobah; a še bolj se je začudil, ko ga je mali nečak potegnil ravno v njegovo lastno sobo. Že mu je hotel reči, da tu vendar ne bosta ničesar našla, ko je od začudenja in strahu okamenel.

»Tovcek«, ki je o njem Tedi govoril pri zajtrku, ni bil namreč nič drugega, nego njegov lepi novi kovčeg, ki ga je bil kupil šele pred nekaj dnevi in v katerem je prinesel svojo obleko in perilo s seboj. In ta obleka in to perilo je bilo zdaj raztreseno in razmetano po vsej sobi; ravno sredi nje pa je ležal nesrečni kovčeg; vsi trakovi in pasovi na njem so bili porezani in potrgani, svileni podvlaka razcefedrana, kolikor je je bilo pa še cele, strahovito zamazane. Z enim samim skokom je bil gospod Haro tam. Zgrabil je debelo culo, vso povezano z nemarnimi vrvcami, in jo je potegnil iz kovčega.

»Moj frak!« je zastokal. »Moj novi frak!«

Besno je potrgal vrvice z njega in ga je razgrnil. Zdaj je padla iz srede cule ena onih strašnih cunj, ki jo je gospod Tedi imenoval

»pupičo«. In če bi bil še dvomil, kdo mu je napravil to krasno presenečenje, bi mu bilo takoj jasno, ko je za njim zajavkal Tedi: »Oha, tic Hajo, ti žel mojo pupičo iš žibke! Pušti mojo žibko!«

»Tako, to je tvoja zibka?« se je razsrdil gospod Haro. »To je moj frak, ki stane desetkrat več, nego si ti vreden, sinko moj, in ne tvoja zibka. Zakaj si to napravil?«

»Ješ nišem napjavil!« je trdil mali zločinec. Pri tem pa so mu ustka že trepetala, in vsak hip se je bilo bati, da se spusti v svoj strašni jok, kakor ga je ujec poznal že od včeraj. In že misli same se je trpin tako prestrašil, da je možaka rajši na miru pustil in se lotil pospravljanja. Gospod Tedi pa je menda čutil, da nekaj le ni prav: tiho je pobral svojo »zato pupičo« in se je potem molče poslovil.

Komaj je ubogi ujec svoje stvari za silo zopet zgladil in položil nazaj v kovčeg, je že moral teči pred hišo, kjer se je Bob strahovito drl. Pokazal je uju ves krvav prstek in mu pravil, da je podganam nastavljal, a se pri tem sam ujel v skobec. Nekaj sam pri sebi mrmrajoč, ga je gospod Haro obvezal in je bežal potem na vrt.

Pred vrati mu je sluga izročil pošto. Vmes je bilo tudi pismo gospe Helene, njegove ljube sestre. In moral se je res smejati, ko je čital. Zakaj pisala mu je, kako je zadovoljna, da ga je bila povabila na svoj dom, ko ona zdaj tako brez skrbi uživa svoje počitnice in ve, da sta ljuba angelčka v najboljših rokah. In da ga v duhu prav vidi, blagega ujca, kako lepo mirno čita svoje knjige, vmes pa se kaj pogovori s svojima tako krotkima in šegavima nečakoma. In kadar je tudi čitanja že naveličan, pa da vstane in vzame malčka s seboj na vrt med svoje ljubljene cvetice. In da je prepričana, kako so vsi srečni in veseli.

»O, zlata materinska slepota!« je vzdihnil gospod Haro.

VIII. poglavje.

GOSPOD HARO SE PELJE PO KLJUČ.

Gospod Haro je bil vajeen jako rednega življenja; posebno je gledal, da je spal vedno po svojih sedem ur; in če mu je manjkalo spanja, se je čutil ves drugi dan kakor bolnega.

Tako je bilo tudi danes. Namesto sedem ur je spal samo dobre štiri ure, in vsi udje so mu bili nekoliko težki. »In če me bosta hodila ta dva sitneža vsako jutro že pred peto budit, bom moral zvečer ugasniti luč že vsaj ob desetih. Potem bom čital pa še manj nego doma!« si je mislil. »No, čakaјta, jaz vama že pokažem!« je udaril z nogo ob tla in je sklenil, da si bo pomagal. Šel je takoj pogledat, ali se dado vrata med njegovo in otroško sobo dobro zapreti. Toda glej — ključa nikjer! Rezika mu je povedala, da ga je bil nedavno Tedi vrgel v ribnik, češ, da bodo imele ribe kaj papati; novega ključa pa da niso dali napraviti, ko ga itak ni treba.

»Pa še kako ga je treba!« je zamrmral gospod Haro sam pri sebi in je vprašal, kje bi dobil kakega ključalničarja. V vasi da ni nobenega, a v bližjem trgu da je jako dober, je povedala Režika.

»Hvala!« je rekel in je ukazal zapreči. Vzel je z dletcem ključalnico iz vrat in je potem hitel dol, kjer je voz že čakal. »V trg!« je velel kočijažu Tomažu. »In ustavite pred ključalničarjem!«

»Kaj, v trg gremo?« se je hipoma oglasil Bob izza vogla in je pritekel bliže. »Alo, Tedi, v trg gremo! Tam imajo jako dobrih bonbonov. Podvizaj se, Tedi!« je klical.

»Tako? V trg gremo?« je strupeno vprašal gospod Haro. »Čakajta, bratca!« Vzel je kočijažu bič iz rok in švrknil čez konja. Krasni živali sta prhnili in potegnili, kolesa so zadrdrala. Toda to niso bili edini glasovi, ki so se zdaj pojavili. Strahovito, žalostno, da, obupno rjojenje je prekosilo vse drugo. Čeprav je vedel, od kod prihaja, se je moral gospod Haro vendar ozreti. In tu je videl, kako dirjata oba angela drug za drugim za vozom in se dereta, dereta . . .

Kočijaž ni čakal povelja — sam je ustavil. Poznal je menda moč tega tulenja že od prej. »Tudi vlak bi ustavila, divjaka!« si je mislil gospod Haro. — Ko je obstal voz, je namah obstal tudi jok. In kakor dvoje opic sta splezala zvesta nečaka k ljubemu ujecu. Nobenega očitanja ne od ene ne od druge strani — on je gledal vstran, kakor da ju ne vidi; onadva, kakor da nista prav nič zamerila.

Kraji, kamor je zdaj zavil voz, so bili prekrasni. Bele vasice so ležale po zelenih dolinicah pred nizkimi holmci, ki so bile nanje zlezle male cerkvice z rdečimi čepticami, kakor da hočejo tudi one videti prav tja do visokih stolpov, kipečih iznad streh bližnjega velikega mesta, in tja do morja, ki se je bleščalo v daljavi, vse posuto s parniki, jadrnicami in čolnički, ki so bili od tu že samo kakor majčkeni zmaji, metuljčki in orehove lupine.

»To je vse kakor v nebesih,« se je oglasil prvi Bob. »In tam je Bogec, poglej, ujec Haro!« je pokazal stekleno streho, ki se je vsa žarela v solncu, da je vid jemalo. »Ali je v pravih nebesih tudi tako lepo?«

»Še veliko lepše, dete moje!« je rekel ujec ganjen.

»Pa zakaj potem takoj ne umrjemo in ne gremo gor?« je menil Bob.

»Zato, ker nas je Bogec poslal na svet, da nebesa z molitvijo in delom najprej zaslužimo in da poprej pokažemo, ali smo jih vredni,« ga je poučil ujec.

»Ti pojdes pa k pajklnom, si jekel, ne, tic Hajo?« je vprašal Tedi in je ujca plašno pogledal.

»Oh, ne, dete moje — če Bog da, tudi jaz ne pojdem k parkljem!« ga je pomiril gospod Haro in je sklenil, da ne bo imel malčka nikdar več za norca.

»Povej kaj o vojni!« se je namah spomnil Bob.

»O vojni?« je počasi rekel ujec. »To je pravzaprav strašna stvar in ni nič za mehka vaša srčeca. Toda časih se zgodi kaj lepega tudi v vojni; in taka lepa dogodbica mi ravno prihaja na um. Čujta torej! Nekoč sta se imela srečati dva sovražna oddelka na konjih. Že so se jezdeci zagledali, že so zapele trombe, že so vsi potegnili sablje, da bi se zagnali drug proti drugemu. Hej, kako so leteli konji, kako se je bliskalo orožje, kako se je dvigal prah proti oblakom! Še trenutke, in bridki meči začnejo svoje strašno delo! Tu se prikaže iz gozdčka ob cesti mal deček in hoče čez. Od strahu pred vojščaki se je ubožec ravno na sredi spodtaknil in je obležal. Oba oddelka sta se mahoma ustavila in povabila sablje. In s prvega konja na tej strani je skočil bradat mož in je vzdignil jokajočega dečka. Lepo ga je tolažil in ujškal, dokler se ni začel malček na ves glas smejati. Zdaj so se zasmejali tudi divji možje in drug za drugim so poskakali s konj in se zbrali okrog paglavčka, ki jim je pripovedoval vse mogoče žlobudrije. Dolgo se ga niso naveličali in potem so ga lepo poučili, kod naj gre, da pride prej k svoji mami. Ko je bil deček odšel, so se vojaki pogledali. No, nobenemu se ni zdelo več spodobno, da bi se klali; molče so se pozdravili, sedli na konje in odjahali vsak na svojo stran. Tako je malo dete zopet zbudilo v njih srcih ljubezen, in četudi le za hip, pregnalo strašno sovraštvo. Ali ni lepa ta?«

»O!« je vzkliknil Bob res iz vsega srca. »Ta je stokrat lepša, kakor tiste, ki jih nama pravi o vojni stari Jakob. Ta pa le, kako je tekla kri in kako jih je on sekal!«

»Kaj pa ti praviš, Tedi?« se je nasmehnil ujec.

»Ko bil ješ šodat . . .« je pričel Tedi.

»Kaj, ti si bil soldat?« se je zasmejal ujec.

»Da, ješ bil šodat, veš kjav šodat! Pa imel tako, tako pusko. Bumf-bumf-bumf! — je jekla. Pa ješ vse uštjelil. Pa mene tudi uštjelil sovražnik, oha! Pums!« je navdušeno pripovedoval Tedi, nagril na koncu glavico, zaprl oči in tako pokazal, da je mrtev.

»Kako si pa potem zopet oživel, čestiti Tedi?« ga je resno vprašal ujec.

»Na šoden dan!« se je odrezal Tedi.

»O, kaj je že bil pri vas sodni dan?« se je zasmejal ujec še bolj iz srca.

Med temi pogovori so prišli do ključalničarja. Gospod Haro ni maral, da otroka vidita, kak opravek ima pri njem in ju je pustil zunaj. Mislil je tudi, da bo ključalničar prej dobil primeren ključ. Toda izbira sama je trajala precej časa, in potem je bilo treba vse lepo opiliti. Ko je stopil gospod Haro na cesto, ni dobil malih nikjer več. Zaskrbelo ga je in naglo je hitel proti morju, kamor jih je videl kočijaž oditi. — Že čisto blizu morja se mu je noga od strahu sama ustavila. Tam gori na strmi skali je zagledal dvoje malih teles na trebuhu, visečih bolj na ono, nego na to stran . . .

Poklicati se ni upal. V divjem diru je pritekel do skalovja, se splazil tiho do vrha in zgrabil z vsako roko po eno nogo.

»Pomisli, ujec Haro! Jaz sem visel veliko bolj čez nego Tedi!« se je pohvalil Bob, ko ju je bil potegnil srdito nazaj.

»O, pa ješ šem visel tudi veliko bolj cez!« se je bahal tudi Tedi.

Še vedno ves tresoč se od razburjenosti, a tudi od veselja, da se ni zgodilo še kaj hujšega, ju je vlekel gospod Haro na voz in se je z njima naglo odpeljal.

IX. poglavje.

TEDI IN NJEGOVA NOVA ZIBELKA.

Popoldne tistega dne je gospod Haro sestavljal svoj šopek za gospodično Silvijo. Natrgal in narezal je cel koš cvetic, jih je potem z glavicami proti sebi razpoložil po dolgi klopi na vrtu in jih premišljeno prekladal, kakor se mu je zdelo, da se bodo barve lepše topile. — Zdaj je vzel drugo za drugo in jih je počasi povezaval. Otroka sta mu nekoliko pomagala, nekoliko ga jezila, a nazadnje so si ostali ves čas dobri prijatelji. — Ko je gospod Haro svoje delo dokončal, je dal vsakemu enkrat poduhati; potem je nesel šopek v svojo sobo in je potisnil vanj listek s svojim imenom. Hotel je že poklicati starega služabnika Tomaža in mu naročiti, naj nese šopek gospodični Silviji, ko se je spomnil, da bi njej morda sami ne bilo ljubo, če bi prišel mož s tem velikanskim šopkom vpričo vseh ljudi k njej in bi vsi vedeli, odkod je. »Bolje bo,« si je rekel, »ako spravim to v kako lepo škatlo in pošljem, kakor da je kak klobuk ali kaj takega notri.«

V sobi gospe Helene je res dobil primerno škatlo za ženske klobuke in je položil šopek noter. Potem je vse lepo povezal in je šel zopet dol. Poklical je starega Tomaža na stran in mu je pojasnil, kako ho nesel in kaj bo rekel. Starec se je posmejal, češ, da razume.

»Ali tak vendar ne morem stopiti pred tako imenitno gospodično!« je rekel. »Če dovolite, gospod, se bom malo preoblekel in s svojega starega obraza bom pokosil nekaj teh sivih kocin!«

Gospod Haro ga je pohvalil, da je tako razumen, kaj se spodobi, in mu je še natanko povedal, v kateri kot svoje sobe je bil položil škatlo; potem je šel poiskat svoja ljuba nečaka. Na vrtu je dobil samo Boba. Ta se je ravno ukvarjal s tem, da bi upregel polža s hišo vred pred voziček. Ujec ga je najprej pokaral, da muči ubogo žival; potem pa mu je hotel pokazati, da ima polž že s svojo hišo dovolj opravila. Privezal je nitko okrog polževe hiše in je priklopil nanjo voziček — seveda se polž ni premaknil naprej, ampak je lezel le v kolobarju okrog.

»Kje je pa Tedi!« se je spomnil gospod Haro.

»K Reziki je šel,« je odgovoril Bob in se je zopet zagledal v svojega polža. V tem hipu se je prikazal Tedi na vratih, in ves obrazek se mu je svetil zadovoljnosti.

Vojni maršal nadvojvoda Friderik,
vrhovni poveljnik vsekupne vojske.

Generalni polkovnik nadvojvoda Evgen,
vrhovni poveljnik jugozapadne fronte.

»Kje si bil?« ga je vprašal ujec.

»Ješ pojožil svojo žato pupičo v žibko!« je povedal malček.

»Ti, samo da tvoja žibka ni zopet kak moj frak ali moja srajca!« mu je požugal ujec.

»O, ne; moja žibka jepa žata žibka!« jo je pohvalil Tedi. »Taka!« je pokazal z ročicami, kakor je le mogel široko.

Okrog vogla je prišla velika domača mačka. Ko je zagledala otroka, se je ustavila, potem je hipoma smuknila čez travnik. Preden je mogel gospod Haro ubraniti, sta bila divjačka za njo. Že ju je hotel jezno nazaj poklicati, ko je zapazil Tomaža, ki je bil ravno stopil iz hiše, ves lepo obrit in v snažni obleki. »No, še bolje, da ga otroka ne vidita!« si je mislil gospod Haro. »Drugače bi mu škatlo še vzela in jo vsaj pomazala! Počakajmo rajši!«

Tomaž, ki je držal škatlo tako daleč od sebe, kakor da nese kako posebno imenitno ali pa nevarno stvar, je izginil za drevjem. Zdaj je gospod Haro glasno poklical otroka; in res sta se takoj vrnila. Bob je hotel, da mu ujec spet pove kako povestico, Tedi pa je rekel, da mora pogledati, ali se je njegova »pupiča« že »zbudila«.

»No, Bob, katero bova?« je vprašal ujec, ko sta sedla na klop.

»O Noetovi barki!« je odločil Bob.

»Že zopet iz svetega pisma!« se je na tihoma prestrašil gospod Haro. Glasno pa je rekel: »Toda, samo če nič ne boš popravljaj, Bob!«

»Če boš prav povedal, ne!« je obečal ljubeznivi nečak.

»Kdo pa zna tebi prav povedati?« ga je zbadljivo vprašal ujec.

»Papa!« je preprosto odgovoril Bob.

»Potem pa čakaj, da se vrne tvoj nezmotljivi papa!« mu je rekel nekoliko užaljeni ujec.

In mogoče bi se bila celo sprla, da ni v tem hipu obrnilo njune pozornosti nase glasno Tedijevo jokanje iz hiše, ki je pa prihajalo vedno bliže.

»Kaj pa je zopet?« je vprašal ujec, ko se je žalostni možek prikazal na vratih.

»Mojo žato pupičo in mojo žibko popapala muča!« je razodel nesrečnik.

»Kje si jo pa imel svojo pupico in žibko?« je zopet vprašal ujec.

»V tvoji šobi, tic Hajo. U-hu-hu!«

»Vidiš, ljubi Tedi: prvič v moji sobi nimaš prav ničesar opraviti; drugič pa mucike ne papajo umazanih cumj!« ga je poučeval in tolažil gospod Haro.

»Jezika jekla, da muča popapala. U-hu-hu! . . .«

»Rezika te je imela samo za norca, ker te je menda še bolj sita, nego sem te jaz!« mu je pojasnjeval ujec in ga je klical k sebi, češ, da ga bo na kolenih ujčkal. Toda kakor bi se noben pravi oče, ki mu bi mačka pojedla edinega sinčka ali hčerko, ne pustil potolažiti z ujčkanjem,

tako je bil tudi Tedijev jok vedno obupnejši. — Ujca so že tako bolela ušesa, da ga je povabil celo na »koješa bjačati«; a tudi to ni pomagalo. Ni ostalo nič drugega, nego da je šla vsa komisija gledat, ali ne najde vsaj ostankov uboge »popapane pupiče«. Tudi Rezika je morala zraven, ko je prej slovesno preklicala, da bi bila mačka kriva bridke izgube.

Vse so preiskali, vse preobrnili — zaman! Dosegli so pa vsaj toliko, da se Tedi ni več tako strašno drl, nego je samo pridušeno ihtel, ko ga je vsaj upanje in splošno sočutje še podpiralo; le tem strašnejši je bil potem novi izbruh obupa, ko sta gospod Haro in Rezika izjavila, da je vse iskanje zaman. Tedi je zavračal vse pametne razloge in svete, češ, da naj si napravi novo »pupičo« in da dobi v ta namen cel koš cunj. Objokoval je le rajnko svojo »pupičo«.

No, da bi jo bil le objokoval! Tudi drugi starši jokajo za svojimi otroki, a da bi jih nazaj zahtevali, to se vendar še ni slišalo. Tedi pa je zahteval uprav to! In kako je to zahteval! Gospod Haro je videl, da je bilo slavno »koješa bjačati« prava šala proti tej strašni, neizpolnivi novi želji . . . »Koješa bjačati« — odprl si uro, mu pokazal, in stvar je bila v redu. Toda daj mu nazaj »pupičo«, ki je sploh ni več, če moreš! Zakaj gospod Tedi je kričal pravzaprav le po »žibki«; a ujec je dobro vedel, da mu je več do pupice; saj zibelko bi se že še kako nadomestilo.

In to je trajalo zdaj že pol ure, morda že celo več; ujcu se je zdelo, da celo večnost. Nazadnje mu je le zmanjkalo potrpljenja, in ves poten in zasopljien je zbežal na vrt. Tu je ravno prihajal čez trato sem Tomaž. Pod pazduho leve roke je držal isto škatlo, kakor jo je bil nesel tja, v desnici je imel nekaj belega. »Kaj pa naj to pomeni?« je zamrmral gospod Haro in je hitel Tomažu naproti.

»O, gospodična si misli, da bi se sestri tako lepe škatle škoda zdelo; zato jo je poslala nazaj!« se je spomnil hipoma in se je moral sam sebi nasmehnuti, da se je je bil v prvem hipu tako prestrašil. »In ono v Tomaževi desnici je gospodičino pisemce zame!« se je razveselil, ko je bil stari sluga že čisto blizu.

»No, kaj je rekla gospodična?« je vprašal, ko sta prišla skupaj.

»Hm . . . nič posebno vesela ni bila videti!« je mencial Tomaž, ves v zadregi.

»Tako?« se je začudil gospod Haro. »To pisemce je od nje? Dajte sem!« Vzel je naglo, pretrgal zavitek in je čital:

Velecenjeni gospod!

Nikakor ne morem razumeti, kaj ste nameravali s to šalo. No, poznam Vas za preveč dostojnega človeka, da bi si mislila kaj slabega. Ali se ni zgodila morda kaka pomota ali zamenjava? Vsekakor Vam vračam vse, kakor je bilo, da sami vidite.

S spoštovanjem

Silvija P.

V enem samem hipu je gospod Haro iztrgal Tomažu škatlo iz rok, jo odprl in jo — izpustil na tla.

Vse bi bil pričakoval, samo tega ne: na dnu škatle je ležala umazana cunjica — Tedijska »pupiča« . . .

V tem hipu se je začulo glasno Tedijsko kričanje že od daleč: »Tic Hajo, Tic Hajo — oha, oha, moja žibka! Ali je tudi moja žata pupiča noti?«

Tomaž je bil medtem namreč škatlo naglo pobral in jo je držal v rokah, da se je belila daleč tja. Tedijska očetovska ljubezen do izgubljene edinke pa jo je bila seveda že od tam spoznala.

»To je torej tvoja žibka?« je srdito zavpil gospod Haro, ko je prišel Tedi dovolj blizu.

»Da, moja žibka! O, moja žata žibka!« je navdušeno rjovel Tedi.

»Kje je pa moj krasni šopek, ti divjak? Kam si ga del?« je vril gospod Haro in zgrabil poštenega najditelja za obe rami.

Zdaj šele je malček očitno razumel, da nekaj ni prav. Preplašeno je pogledal ujca in je ponižno odgovoril: »Toj šopek?« A kakor da hoče ujca zaradi izgube potolažiti, je malomarno pristavil: »O tište gide jožce šem vjgel na dojište!«

»A-a-a! Tiste moje grde rožice si vrgel na dvorišče!« je ponavljal ujec z besnim nasmehom.

Toda v tem hipu se je spomnil, da morda vendar še ni vse izgubljeno. Ako slučajno ni kake krave, ovce ali koze zunaj — njegov svak je redil vse mogoče živali — leži mogoče njegov krasni šopek še nepokvarjen tam, in ga bo treba samo malo poravnati. Izpustil je torej trepetajočega hudodelca in je zdirjal čez vrt, okrog hiše in skozi zadnja vrata na dvorišče.

Prepozno! Kar je videl, mu je zaprlo sapo. Da bi bila dva nedolžna bela jančka ali tudi dva mala kozlička, bi še ne bilo tako grozno! Toda bila sta dva velika in prava kozla, ki sta obdelovala sad njegovega večurnega truda. In niti jedla nista teh krasnih cvetic, nego samo rvala sta se po njih, trgala šopek drug drugemu iz gobca in ga zopet pridržavala z nogami.

Kaj se je pomagalo jeziti? Gospod Haro je vdano odšel v svojo sobo, je vzel droben listek in je napisal opravičilo gospodični Silviji. »Tudi Vaša gospa mama pravi, da so otroci otroci,« je končal. »No, jaz pravim: angeli so pa angeli. In upajmo, da malo drugačni nego nekateri otroci. Zakaj sicer bi se človek še nebes bal — vsaj če bi ne vedel, da bodo gori tudi še druge vrste angeli . . .«

Ko je oddal pismo Tomažu, je prišel slučajno mimo otroške sobe. Tam, prav na sredi sobe, je klečal Tedi in je s povzdignjenima ročicama in glasno molil: »O, ljubi Bogec, pomagaj mi, da ne bom vec tak jump!«

»Bogec ti pomagaj!« je vzdihnil ujec in ga je presrečno poljubil.

(Dalje.)